

РЕШЕНИЕ

№ 781

гр. Велико Търново, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, VI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ**

при участието на секретаря **М.А ИВ. РАДКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ** Гражданско дело № 20234110100807 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Т. Н. М., с която се иска осъждането на „Д. Е.” ООД за сумата от 328.14 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. декември 2020 г., за сумата от 70.55 лева – мораторна лихва за периода от 31.1.2021 г. до 15.3.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.3.2023 г., за сумата от 909.91 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. януари 2021г., за сумата от 188.56 лева – мораторна лихва за периода от 28.2.2021 г. до 15.3.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.3.2023 г., за сумата от 909.91 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. февруари 2021 г., за сумата от 180.72 лева – мораторна лихва за периода от 31.3.2021 г. до 15.3.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.3.2023 г., за сумата от 154.35 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. март 2021 г., за сумата от 29.37 лева – мораторна лихва за периода от 30.4.2021 г. до 15.3.2023г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.3.2023 г., за сумата от 938.08 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г., 2020 г. и 2021 г., за сумата от 178.50 лева – мораторна лихва за периода от 30.4.2021 г. до 15.3.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата от 15.3.2023 г.

Ищцата твърди, че е била в трудово правоотношение с ответника, заемайки длъжността „комплектовач” при последното месечно възнаграждение от 1 100.00 лева, към което е начислено допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Заявява, че правоотношението е прекратено, считано от 18.3.2021 г., като към този момент работодателят ѝ е дължал обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019, 2020 и 2021 г. в общ размер от 938.08 лева, както и трудови възнаграждения за м. декември 2020 г. и за м. януари, февруари и март 2021 г. в общ размер от 2 902.31 лева. Сочи, че на 15.2.2022 г. с ответника са сключили споразумение, според което последният се е задължил да ѝ заплати дължимото обезщетение и възнаграждения в общ размер от 3 840.39 лева, но в изпълнение на

същото ѝ е заплатил единствено сумата от 600.00 лева, която тя приспаднала с най-старото задължение, а именно – с трудовото възнаграждение за м. декември 2020 г., което било погасено до сумата от 328.14 лева.

Ответникът оспорва исквете. Заявява, че на основание чл. 138а, ал. 2 КТ във връзка с обявеното извънредно положение и извънредна епидемиологична обстановка в страната, както и с оглед намаления обем на работа е издавал заповеди за непълно работно време, с оглед на което е намалено и brutното трудово възнаграждение на ищцата. Твърди, че това обстоятелство е надлежно отразено в трудовата книжка на ищцата, приложена към исквата молба. Оспорва да е полаган труд извън определеното намалено работно време.

В проведеното открито заседание процесуалният представител на ищцата поддържа исквата молба. Прави изменение на иска за трудово възнаграждение за м. март 2021 г. чрез увеличаване на неговия размер до сумата от 248.16 лева и на иска за мораторна лихва до сумата от 47.21 лева.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител в проведеното открито заседание.

Великотърновският районен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са осъдителни иски с правно основание по чл. 128, т. 2, вр. 242 КТ – по отношение на претенциите за трудово възнаграждение и по чл. 224, ал. 1 от КТ – по отношение на претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

За основателността на иска по чл. 128, т. 2, вр. 242 КТ е необходимо да се установи, че в процесния период страните са били обвързани от трудово правоотношение и възмездяване на положения от ищцата труд не е извършено, респ. че не е извършено в цялост, без да са налице основания за това; а на иска по чл. 221, ал. 1 КТ - да се установи броят дни на полагащия се на ищцата, но неизползван от последната платен годишен отпуск до прекратяване на правоотношението, размера на среднодневното брутно трудово възнаграждение за предходния пълен отработен месец преди прекратяване на правоотношението, както и че размерът на полагащото се обезщетение възлиза на търсената сума.

От представените писмени доказателства съдът приема за безспорно установено, че страните са били в трудово правоотношение по силата на безсрочен трудов договор № 4/12.9.2011 г., последно изменен с допълнително споразумение № 3/1.4.2019 г., по силата на което ищцата е изпълнявала в ответното дружество длъжността „комплектовач”. Видно е от въпросното допълнително споразумение, че уговореното основно трудово възнаграждение на ищцата е било в размер на 1 100.00 лева, а допълнителното ѝ възнаграждение за трудов стаж и професионален опит е било в размер на 5.40 % или 59.40 лева. Трудовото възнаграждение е било платимо до 10-то число на месеца, следва този за който се отнася възнаграждението, но не по-късно от края на месеца, следващ този за който възнаграждението се отнася. Установява се също, че трудовото правоотношение е прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 18.3.2021 г.

Съгласно заключението по допуснатата счетоводна експертиза, за периода от м. декември 2020 г. до м. март 2021 г. включително от страна на ответника са начислени трудови възнаграждения в общ брутен размер от 3 836.61 лева и нетен размер от 2 996.12 лева, като по месеци възнагражденията са както следва: 1171.61 лева – брутно

възнаграждение за м. декември 2020 г.; 1172.60 лева – брутно възнаграждение за м. януари 2021 г.; 1172.60 лева – брутно възнаграждение за м. февруари 2021 г.; и 319.80 лева – брутно възнаграждение за м. март 2021 г. При извършената проверка вещото лице е установило, че във фишовите са работни заплати (с изключение на този за м. март 2021 г.) е отразено получаването на аванси в общ размер от 1 200.00 лева, които обаче не са превеждани за нито един от месеците. Вещото лице е установило също, че считано от 1.3.2021 г. основната заплата на ищцата е намалена на 550.00 лева, доколкото от страна на работодателя е издадена Заповед № 937/20.2.2021 г., съгласно която на основание чл. 138а, ал. 2 КТ, във връзка с намаление обема на работа, считано от 1.3.2021 г. и за срок до 30.4.2021г. е установено непълно работно време с продължителност от 4 часа за всички работници и служители. Дава заключение, че след направени на 13.5.2022 г. и на 15.7.2022 г. две плащания от по 300.00 лева дължимите за периода от м. декември 2020 г. до м. март 2021 г. трудови възнаграждения са в нетен размер, както следва: 328.14 лева – за м. декември 2020 г.; 909.91 лева – за м. януари 2021 г.; 909.91 лева – за м. февруари 2021 г.; и 248.16 лева – за м. март 2021 г. Посочено е, че от страна на ответника е начислено обезщетение за неизползвани 16 дни платен годишен отпуск в брутен размер от 938.08 лева и нетен размер от 844.27 лева, която сума е включена в общата сума от 3 840.32 лева по споразумение от 15.2.2022 г., сключено между страните.

По иска по чл. 128, т. 2, вр. 242 КТ:

По силата на чл. 128, т. 2 КТ, работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Това е основно задължение на работодателя като насрещна престация за предоставената му и използвана от него работна сила на работника или служителя. Съгласно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, върху ответника лежеше задължението да докаже изплащането на претендираното трудово възнаграждение за процесния период. Такова доказване по делото не беше проведено, като от заключението по допуснатата счетоводна експертиза се установява, че на ищцата не са заплатени изцяло дължимите трудови за периода от м. декември 2020 г. до м. март 2021 г. в общ нетен размер от 2 396.12 лева. Ето защо предявените иски за заплащане на трудово възнаграждение се явяват доказани по основание.

По отношение размера на дължимото възнаграждението съдът съобразява заключението по допуснатата счетоводна експертиза, според което за периода м. декември 2020 г. до м. март 2021 г., дължимото нетно трудово възнаграждение на ищцата възлиза на 2 396.12 лева, като за м. декември 2020 г. същото е в размер на 328.14 лева, за м. януари е в размер на 909.91 лева, за м. февруари е в размер на 909.91 лева и за м. март 2021 г. е в размер на 248.16 лева.

Възражението на ответника, че във връзка с обявеното извънредно положение и извънредна епидемиологична обстановка в страната, както и с оглед намаления обем на работа е издавал заповед за непълно работно време, предвид на което е намалено и брутното трудово възнаграждение на ищцата, остана недоказано, като същото се опровергава от събраните доказателства. На първо място, с доклада по делото съдът е указал на ответника, че следва да установи, че в процесния период ищцата е работила на непълно работно време, включително - че в този период същата реално е полагала труд на 6-часов и на 4-часов работен ден, като го е предупредил, че за последното обстоятелство не сочи доказателства. В тази връзка следва да се има предвид, че освен формалното наличие на заповед, установяваща намалено работно време, работодателят следваше да установи, че ищцата реално е полагала труд при намалено работно време,

но въпреки разпределената доказателствена тежест в тази насока подобно доказване не беше осъществено. Напротив, от заключението на счетоводната експертиза се установява, че за периода от м. декември 2020 г. до м. март 2021 г. включително от страна на ответника са начислени трудови възнаграждения в общ брутен размер от 3 836.61 лева и нетен размер от 2 996.12 лева, като по месеци възнагражденията са както следва: 1171.61 лева – брутно възнаграждение за м. декември 2020 г.; 1172.60 лева – брутно възнаграждение за м. януари 2021 г.; 1172.60 лева – брутно възнаграждение за м. февруари 2021 г.; и 319.80 лева – брутно възнаграждение за м. март 2021 г. Т.е. установява се, че са начислени възнаграждения, чиито размери съответстват на посочения в последното допълнително споразумение, с което пък се установява 8-часов /пълнен/ работен ден. В този ред на мисли, ако ищцата реално беше полагала труд при намалено работно време, то и начисленото от работодателя възнаграждение следваше да е съответно на това намалено работно време, т.е. възнаграждението следваше да бъде 50 % от посоченото в допълнителното споразумение. От друга страна, със сключването на споразумението от 15.2.2022 г. ответникът извънсъдебно е признал както дължимостта, така и размера на трудовото възнаграждение, каквото извънсъдебно признание по същество представлява и начисляването на възнаграждението в посочения от вещото лице размер.

Предвид на горното, исковете за трудово възнаграждение се явяват основателни в техните пълни размери, като главниците следва да бъдат присъдени със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане.

Предвид срочността на задълженията не се дължи покана и ответникът дължи обезщетение за забава в плащането за главниците. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК, мораторната лихва върху главницата от 328.14 лева – нетно трудово възнаграждение за м. декември 2020 г., за периода от 31.1.2021 г. до 15.3.2023 г., възлиза на 70.55 лева, поради което искът следва да се уважи изцяло. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК, мораторната лихва върху главницата от 909.91 лева – нетно трудово възнаграждение за м. януари 2021 г., за периода от 28.2.2021 г. до 15.3.2023 г., възлиза на 188.56 лева, поради което искът следва да се уважи изцяло. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК, мораторната лихва върху главницата от 909.91 лева – нетно трудово възнаграждение за м. февруари 2021г., за периода от 31.3.2021 г. до 15.3.2023 г., възлиза на 180.72 лева, поради което искът следва да се уважи изцяло. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК, мораторната лихва върху главницата от 248.16 лева – нетно трудово възнаграждение за м. февруари 2021г., за периода от 30.4.2021 г. до 15.3.2023 г., възлиза на 47.21 лева, поради което искът следва да се уважи изцяло.

По иска по чл. 224, ал. 1 КТ:

От представената Заповед № 942а/18.3.2021 г. се установява броя дни на полагащия се на ищцата, но неизползван платен годишен отпуск до прекратяване на правоотношението, а именно – 16 дни, като обезщетението за същия е в брутен размер от 938.08 лева. В тази си част заповедта има материална доказателствена сила, доколкото отразява неизгоден за ответника факт – че ищцата има неизползван платен годишен отпуск в размер на 16 дни и че на същата се дължи обезщетение в брутен размер от 938.08 лева. От друга страна, от заключението по счетоводната експертиза се установява, че последният пълен отработен от ищцата месец, преди прекратяване на трудовото правоотношение, е месец февруари 2021 г., както и че брутното ѝ трудово възнаграждение за този месец е възлизало на 1 172.60 лева. От заключението е видно, че за м. февруари 2021 г. ищцата има отработени 20 дни, предвид на което среднодневното ѝ брутно трудово възнаграждение за този месец е възлизало на 58.63

лева. С оглед на горното, за неизползвания платен годишен отпуск от 16 дни на ищцата се дължи обезщетение в размер на 938.08 лева (16 дни x 58.63 лева), като по делото няма данни това обезщетение да е заплатено, което прави основателен предявения иск.

Предвид срочността на задължението отново не се дължи покана и ответникът дължи обезщетение за забава в плащането за главницата. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК, мораторната лихва върху главницата от 938.08 лева за периода от 30.4.2021 г. до 15.3.2023 г., възлиза на 178.50 лева, поради което искът следва да се уважи изцяло.

По разноските:

При този изход на делото ищцата има право на сторените от нея разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 690.00 лева.

Съгласно чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК, ищцата не дължи държавна такса за делото, поради което и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Велико Търново държавна такса в размер на 500.00 лева, както и разноски за вещото лице по допуснатата счетоводна експертиза в размер на 300.00 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 ГПК, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Д. Е.” ООД, ЕИК *** да заплати на Т. Н. М., ЕГН ***** сумата от 328.14 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. декември 2020 г., ведно със законната лихва от 15.3.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 70.55 лева – мораторна лихва върху главницата от 328.14 лева за периода от 31.1.2021 г. до 15.3.2023 г., сумата от 909.91 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. януари 2021 г., ведно със законната лихва от 15.3.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 188.56 лева – мораторна лихва върху главницата от 909.91 лева за периода от 28.2.2021 г. до 15.3.2023 г., сумата от 909.91 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. февруари 2021 г., ведно със законната лихва от 15.3.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, за сумата от 180.72 лева – мораторна лихва главницата от 909.91 лева за периода от 31.3.2021 г. до 15.3.2023 г., сумата от 248.16 лева – неизплатено трудово възнаграждение за м. март 2021 г., ведно със законната лихва от 15.3.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, сумата от 47.21 лева – мораторна лихва върху главницата от 248.16 лева за периода от 30.4.2021 г. до 15.3.2023 г., сумата от 938.08 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г., 2020 г. и 2021 г., ведно със законната лихва от 15.3.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 178.50 лева – мораторна лихва върху главницата от 938.08 лева за периода от 30.4.2021 г. до 15.3.2023 г.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта, с която исковете за трудови възнаграждения и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск са уважени.

ОСЪЖДА „Д. Е.” ООД, ЕИК *** да заплати на Т. Н. М., ЕГН ***** сумата от 690.00 лева – разноски за платено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Д. Е.” ООД, ЕИК *** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – гр. Велико Търново сумата от 500.00 лева - държавна

такса за производството, както и сумата от 300.00 - разноси за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____